

rit Cultural – Crítica de teatre

de mi

Murmut

Teatre Alegria de Terrassa, 14 de novembre de 2021

Jordi Palet i Toni Ubach, intrusos, acostumats a ser a l'altre costat de l'escenari, han decidit pujar-hi amb tots dos peus per explicar una història personal, i fer-ho des dels objectes. Amb *Murmut* repassen tot allò que anem acumulant sense massa sentit, i construeixen una peça que es nodreix bàsicament d'aquell pessigolleig de panxa quan tornes a mirar coses velles o et disposes a fer neteja d'un calaix antic. Els objectes més quotidians, a part de ser font de teatre, són embolcall de records de temps que no tornaran o de persones que ja no hi són. I això, almenys com a plantejament, té molta força.

El mur de *Murmut* se situa en un context entre l'emoció profunda i la ironia absurda, perquè al cap i a la fi només hi ha un pas entre una i l'altra. Els intrusos, en construir una proposta tan personal, han descobert un llenguatge universal, o com a mínim generacional. Mitja platea, aquí malauradament m'hi he d'excloure, ha crescut amb Heno de Pravia, escoltant cassetts i enviant missatges al contestador automàtic. Però la peça salta dels objectes petits a les emocions més grosses a través del moviment i de la música. Perquè no és només que guardem i guardem objectes per si de cas, per tenir, que són diferents però que en el fons són repetits, també emboliquem les nostres vides en actes habituals i en sons que, per familiars i per ser-hi cada dia, conformen les parets de casa: les claus al pany, o el soroll d'un prospecte rebregat. Però quin sentit té, tot això, fora del que li hem atribuït nosaltres? I no n'hi ha prou, amb això?

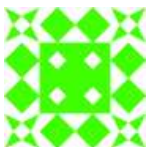
Al final, *Murmut* és una petita història de les cases que són cors i dels cors que són casa. Una fotografia sense trama d'una manera de viure i d'un estat natural amb el qual sentir-se identificat. Els objectes estan ordenats i classificats, però no diuen res, només s'acumulen fent créixer així parets que separen i allunyen, i protegeixen. I llavors, quan decidim obrir la caixa, tot torna, i forma un garbuix amuntegat que és qui som. Humans fràgils i perennes, absurds i al mateix temps eloqüents, fet a partir de tot allò que hem decidit que s'apiloni al nostre voltant. Una voluntat de no voler dir res ensenyant-ho tot recobreix aquest *Murmut* entre innocent, bonic i desconcertant.

Per cert! Vaig tenir l'oportunitat de colar-me a un assaig de *Murmut* al Casal Cultural d'Ullastrell i en va sortir això.

Jordi Palet

Anuncis

REPORT THIS ADPRIVACITAT

Publicat per CritCultural